

Stejarul și trestia

La Fontaine

Stejarul, într-o vreme, îi spuse trestiei așa:

- Poți să te plângi de soarta ta.

O pasăre micuță îți este o povară

Și chiar ușorul vânt

Ce fața apei mișcă, din simplă întâmplare,

Te-apleacă la pământ

Și te doboară -

În timp ce fruntea mea de Caucaz semet

Nu numai că oprește chiar razele de soare,

Ci-nfruntă și furtuna, îndrăzneț.

Ce pentru tine este crivăț, zefir e pentru mine

Și de te-ai fi născut încaltea

Sub ramurile mele-nalte,

Ferită de furtuni te-aș ține.

Dar tu te naști, vezi bine,

În umede ținuturi de vânt cutreierate.

Natura ți-e ingrată, cum nici nu se mai poate.

Și trestia îi spuse-ndată:

- De o atare milă mă simt profund mișcată.

Dar să lăsăm aceasta, căci după cât îmi pare,

Îi e 'Nălțimii Voastre cu mult mai de temut

Decât e pentru mine, când bate vântul tare:

M-apleacă, nu mă frânge puternica-i suflare.

În ce privește însă tot ce ați susținut -

Că rezistați din temelii

Oricărei vijelii,

Să așteptăm sfârșitul dar. Abia rostise-acest cuvânt,

Că dinspre nord s-a năpustit cel mai teribil vânt.

Rezistă la-nceput stejarul și trestia se înmlădie.

Dar vântul crește, crește, și celui care până-n cer

Își înălțase capul, deodată forțele îi pier...

Izbit și smuls din rădăcină, s-a prăbușit pentru vecie.